

ότι, τον ανθρωπισμό και κάθε αίσθημα ηθικού περιεχομένου, το έχετε απολακτίσει και διαγράψει από το μητρώο των ηθικών αξιών. Πιστεύω και θρήσκευμά σας, το διακριτικό συνονθύλευμα της βαρβαρότητας, βαναυσότητας, αγριότητας και βίας. Παρά το γεγονός, λοιπόν, ότι η αξιολογία των για κράτος, πρόδηλο είναι, στερείται ηθικών ερεισμάτων, η δε εδαφική κυριαρχική εξουσία του αξιουμένου κράτους τελείως άδικη και παράνομη, καθόσον τα εδάφη αυτά είναι αποκύημα αρπαγής και σφετερισμού κατοχής ελληνοκυπριακών εδαφών, εν τούτοις ανευθρίαστα, τόσο

οι εγκάθετοι της Άγκυρας όσο και ο αλαζονικός κατοχικός ηγέτης, ασταμάτητα φέρονται να αξιούν τον θεσμό αναγνώρισης δυο κυρίαρχων καθεστώτων. Προς τούτο, μηχανεύονται διάφορα πολιτικά τεχνάσματα. Όσον αφορά ημάς, στις κρίσιμες αυτές, για το πολιτικό μας πρόβλημα, στιγμές επιτακτικό καθήκον έχουμε να είμεθα διορατικοί όσο και προσεκτικοί, σε τρόπον ώστε, τα δικά μας ολισθήματα να μην καταστούν τροχοπέδη, ή και ακόμα θυματοποίηση της όλης πορείας του. Προσοχή λοιπόν, και αποχή από στημένες παγίδες.

Θέλω να πάω στον τόπο μου

Ο έρμος επεθύμησα, θέλω να περπατήσω,
τα μέρη που γεννήθηκα, τα μέρη τα δικά μας
κείνα τα μέρη που ζήσησα, θέλω να ξαναζήσω,
εκεί που θάφτηκαν γονιοί, που θάφτηκαν παιδιά μας.
Πάνε τα χρόνια κι έρχονται κι η Λευτεριά κοιμάται
μεγάλο αμάρτημα βαρύ τους Χριστιανούς βαραίνει
κι ο Θεός μας ξέχασε και δεν μας ενθυμάται
κι ευλογίες κι ευχές έπαψε να μας στέλλει.
Χρόνια πολλά επέρασαν κι ο σκλαβωμένος τόπος,
θέλει ν' απελευθερωθεί και τον εχθρό να διώξει,
κοχλάζει σαν ηφαιστειο και δεν τον παίρν' ο χρόνος,
με χέρια πόδια μάχεται, το Δράκο να εξοντώσει.
Έφυγα νιος απ' το χωρκό κι έχω γίνει γέρος,
από τότε που οι αγαρηνοί κουρσέψαν κι εκάψαν
και άγριοι όρμησαν σ' εμάς μ' ακάθεκτο το μένος
κι εσπασάν γέρους νηούς τις νηές τις ατιμάσαν
Νιώθω πολύ αδύναμος το τέλος κοντοφτάνει,
θέλω να πάω στον τόπο μου, εκεί να ξαποστάσω
εκεί να με βρει ο Αρχάγγελος όταν θελήσει να έρθει
και το ταλαίπωρο κορμί, εκεί να ξεκουραστεί

Ανδρέας Παναγίδης